

Prelatovo pismo (januar 2008)

S tem pismom nas msgr. Javier Echevarría spominja, da moramo kristjani – ob spoštovanju svobode vsakega človeka – širiti svojo vero, z besedo in zgledom.

6. Feb. 2008

Predragi! Naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Od 25. decembra nam vse govori o rojstvu Kristusa, večne Besede Očeta, ki se je učlovečila in rodila iz Marije

Device za naše odrešenje. V državah krščanske tradicije ljudska pobožnost na nešteto načinov izraža veselje ob tej čudoviti skrivnosti. Mnogi moški in ženske dobre volje, tudi nekristjani, s katoličani delijo ideale miru, pravičnosti in solidarnosti, ki jih vzbuja ta praznik, kar je še en dokaz tega, kako Kristusovo sporočilo odgovarja na najgloblje želje ljudi.

Vendar pa je pri božiču, če pogledamo prek želja, ki jih vzbuja – te so seveda pomembne, še posebej v trenutkih, kot so današnji, ki jih zaznamuje pomanjkanje miru v mnogih državah in mnogih srcih –, bistveno samo dejstvo, ki ga praznujemo. Na to je spomnil sveti oče nekaj dni pred praznikom: v *Betlehemu se je svetu prikazala Luč, ki razsvetljuje naše življenje; razkrila se nam je Pot, ki nas vodi v polnost naše človečnosti. Če ne priznamo, da je Bog postal človek, kakšen smisel*

ima praznovati božič? Praznovanje se izprazni. Predvsem mi, kristjani, moramo z globokim in občutenim prepričanjem potrditi resnico o Kristusovem rojstvu, da pred vsemi izpričamo zavest o izjemnem daru, ki ni bogastvo samo za nas, ampak za vse [1].

Božič nam ponovno pred oči postavi nujnost, da sodelujemo s Kristusom pri uresničevanju sadov odrešenja. Dober zgled nam dajo pastirji iz Betlehema: potem ko so pohiteli k hlevu, kjer so našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli, so se polni veselja vrnili k svojemu delu. Bili so notranje spremenjeni, hvalili in slavili so Boga zaradi vsega, kar so videli in slišali, in svojim sorodnikom in sosedom so želeli čim prej sporočiti veselo novico; tako so se vsi, ki so to slišali, čudili vsemu, kar so povedali pastirji[2]. In to kljub temu da so bili pastirji, kot so pogosto še

danes, zadržani in ne ravno zgovorni ljudje.

Ko človek občuti veliko veselje, bi rad to sporočil svojim bližnjim. Želja je še večja, ko gre za presežno življenje, ki ga je Jezus prinesel na svet. To je sreča, ki je ni mogoče skriti, kajti krščansko poslanstvo v svoji naravi nosi tudi apostolsko poslanstvo.

Veselje, da nas je Bog rešil, je preveliko za eno samo srce. **Sveti Avguštín pravi, da kdor doseže spreobrnjenje ene duše, reši tudi svojo. Pomislite, kaj bi pomenilo na pot Boga in Njemu v izročitev pripeljati druge duše! Čudovito! (...) Kajti dobro se širi samo po sebi. Če sem jaz deležen nečesa dobrega, bom gotovo jasno čutil željo, da bi tudi drugi uživali isto srečo[3].**

Vendar pa se je mnogokje uveljavilo napačno mnenje, da ni primerno drugim govoriti o lastnih verskih

prepričanjih. Pravijo, da bi bilo to vtikanje v zasebnost drugih in napadanje njihove intimnosti. Takšno mnenje moramo zavračati in biti vedno pripravljeni izpolniti upanje naše krščanske poklicanosti [4], z iskrenimi željami, da bi v ušesih naših sorodnikov, prijateljev in znancev odzvanjala dobra novica odrešenja.

Ne smemo se zadovoljiti s pričevanjem z zgledom, ker samo zgled – čeprav je nujno potreben – ne zadostuje. Spomnimo se na očitek Gospoda tistim, ki niso opozorili ljudstva na nevarnost malikovanja: *so nemi psi, ne morejo lajati, sanjarijo, poležavajo in ljubijo spanje* [5].

Hčere in sinovi, ostanimo budni, da ne bomo zaslužili te Gospodove graje; tako bi prenehali biti *sol zemlje* in *luč sveta* [6]. To se ne sme zgoditi. Neguješ svoje apostolsko

prizadevanje, kot bi šlo za nadnaravni vzgib? Kako prosiš Gospoda, naj ti položi v usta primerne besede v твоjih vsakodnevnih pogovorih, tudi v službenem okolju in v času počitka? Možem in ženam je treba govoriti o božji dobroti, ki se je pokazala s prihodom božjega Sina na svet, in o tem, da Gospod pričakuje naše sodelovanje pri oznanjanju svojega sporočila ljubezni, življenja in miru.

Pred nekaj tedni je Kongregacija za nauk vere objavila Doktrinalno sporočilo o nekaterih vidikih evangelizacije, ki ga Benedikt XVI. priporoča v razmišljanje vsem vernikom [7]. Med drugim ta dokument poudarja, da »iskreno spodbujanje razuma in svobode človeka za srečanje s Kristusom in njegovim Evangelijem ni neprimerno vmešavanje, temveč upravičena daritev in služenje, ki lahko obogati odnose med ljudmi« [8]. Še več:

»Dejavnost, prek katere človek drugim sporoča pomembne dogodke in resnice z verskega stališča in si prizadeva, da bi jih sprejeli, ni samo v globokem soglasju s človeškim procesom dialoga, sporočanja in učenja, temveč odgovarja tudi na drugo pomembno antropološko resničnost: človeku je lastna želja, da bi tudi drugi uživali v njegovih dobrinah« [9].

Seveda ob tem, kot tudi sicer, ne samo spoštujemo zasebnost in svobodo drugih, ampak ju tudi branimo; zavračamo vsako obliko nasilja. Zelo žive ohranjamo zgled in nauke svetega Jožefmarija, ki nas je učil: **vedno sem branil svobodo duha. Ne razumem nasilja: ne zdi se mi primerno niti za prepričevanje niti za premagovanje** [10].

Spominjam se vztrajanja našega Očeta pri tej točki. Morda je do tega

prihajalo pogosteje takrat, ko se je ponekod začela širiti ideja, da o veri ni potrebno govoriti z drugimi in da zadostuje pričevanje z lastnim vedenjem. Sveti Jožefmarija se je na tak pristop, ki bi lahko zaustavil misijonarska prizadevanja Cerkve, vedno odzival z apostolsko odločnostjo. Trdil je: **nujno je, da moji otroci iščejo priložnosti za pogovor in sporočanje teh čudovitih novic, ki nam jih je zaupal Gospod. Za krščansko delo ni dovolj zgolj prisotnost**[11].

Ko se je 2. vatikanski koncil bližal koncu, nas je naš ustanovitelj spodbujal, naj velike nauke tega cerkvenega zbora prenesemo v prakso. Predvsem nas je vabil, naj ljudi tako v zasebnem kot javnem življenju spominjamo na univerzalni klic k svetosti in apostolatu, ki je bil tako odločno izražen na koncilu. Spodbujal nas je, naj z vsemi – katoličani in nekatoličani, kristjani in

nekristjani – ohranjamo trajen apostolski dialog, temelječ na resnici in ljubezni. Sam je tako živel do konca. Spominjam se, kako je izkoristil vsako priložnost, da bi na ta način služil ljudem.

V nekem obdobju je prevladovalo mnenje, da je bolje, če se krščanske vere ne izpostavlja drugim. Nekateri so dialog celo razumeli kot pogovor, v katerem je treba ob strani pustiti resnice, ki jih uči Cerkev, kot bi bilo vsako mnenje o Bogu in razkritih resnicah enako vredno in verodostojno. V takih okoliščinah je sveti Jožefmarija, izhajajoč iz Evangelija, razlagal mnoge primere pridig in pogovorov, ki jih je Jezus imel s svojimi bližnjimi. In vesel je bil, ko se je prepričal, da so kristjani skozi stoletja enako ravnali in sledili zgledu Učitelja. **Prvih dvanajst je – z namenom širiti Evangelij – gojilo čudovit dialog z vsemi ljudmi, ki so jih srečali in ki so jih iskali na**

svojih popotovanjih in romanjih. Ne bi bilo Cerkve, če apostoli ne bi vzdrževali tega nadnaravnega dialoga z vsemi ljudmi. Kajti krščanski apostolat ni drugega kot to: *ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (Rim 10, 17); vera je iz oznanjevanja, oznanjevanje pa posredovanje Kristusove besede [12].

V svoji nedavni encikliki o krščanskem upanju papež ostro izpostavi te nauke. Izhajajoč iz tega, da je prizadevanje za svetost neprenosljivo – nihče ne more namesto nas osebno odgovoriti na milost –, Benedikt XVI. razlaga: *odnos z Jezusom je odnos z angelom, ki se je daroval v odrešenje vseh nas (prim. 1 Tim 2, 6). Če smo povezani z njim, nas to dela soudeležene pri njegovi daritvi »za vse« in postane naš način življenja. Zaveže nas, da služimo drugim [13].* Od tod prihaja želja drugim sporočiti veselo novico

odrešenja. Naše poslanstvo božjih otrok sredi sveta nas obvezuje, da ne iščemo samo osebne svetosti, temveč hodimo po poteh sveta ter jih spreminjamo v steze, ki bodo prek ovir duše pripeljale k Bogu [14]. Povsem zanesljivo je (kajti to je del prejetega klica), da Bog želi, da napredujemo v osebni apostolatu prijateljstva in zaupanja, tako značilnem za verne, ki sredi sveta živijo božje poslanstvo, in konkretno za tiste, ki jih navdihuje duh Opus Dei.

Ta mesec mineva petinsedemdeset let, odkar je sveti Jožefmarija dal odločilen zagon apostolskemu delu z mladimi, ki ga je sicer opravljal od ustanovitve Opus Dei. Bilo je 21. januarja 1933, ko je naš Oče prvič okrog sebe zbral majhno skupino mladih, da bi jim govoril o krščanskem izobraževanju.

S kakšnim nadnaravnim občutkom, s kakšnim veseljem in ljubeznijo je naš ustanovitelj začel s to dejavnostjo! Vendar pa, kot je večkrat spomnil, so se tistega prvega krožka udeležili le trije fantje, čeprav je prej govoril z devetimi ali desetimi. Sveti Jožefmarija pa ni obupal. Poln vere in zaupanja v posredovanje Device in svetega Jožefa je svoje delo še enkrat priporočil nadangelu Rafaelu in apostolu Janezu ter tem prvim podelil blagoslov z Najsvetejšim. Počasi premislimo njegove besede: **ko se je končalo srečanje, sem s temi fanti šel v kapelo, vzel monštranco z Gospodom v evharistiji, jo dvignil, blagoslovil one tri ... in videl sem jih tristo, tristo tisoč, trideset milijonov, tri milijarde ... belih, črnih, rumenih, vseh barv, vseh kombinacij, ki jih lahko doseže človeška ljubezen. In ostal sem brez besed, ker je to resničnost (...). Ostal sem brez**

besed, ker je Bog mnogo bolj velikodušen [15].

Naslednji dan, v nedeljo 22. januarja, so imeli prvo katehezo – skoraj nujno pri apostolskem delu z mladino in tudi drugimi –, in prišlo je nekaj fantov, s katerimi je imel stike naš Oče. Šli so v neko šolo na obrobju Madrida, v četrti Borovcev (los Pinos), kjer jih je pričakovalo ogromno otrok. Ure izobraževanja, kateheze ter obiski ubogih in bolnikov, s čimer se je naš ustanovitelj začel ukvarjati že mnogo prej, so bili in bodo vedno najtrdnejša osnova tega apostolata, ki je, kot je vedno pravil naš Oče, **kot punčica našega očesa.**

Seveda, breme in veselje vodenja tega apostolata pade predvsem na najmlajše vernike prelature in na tiste, ki jim je ta naloga še posebej zaupana. Moje hčere in sinovi, pomislite na zaupanje Gospoda, ki v

vaše roke – da bi jih oblikovali, kot kipar oblikuje glino – želi položiti duše toliko deklet in fantov, ki iskreno iščejo globlji smisel svojega življenja. Dobro pripravite krožke in pouk krščanskega nauka, prosite Svetega Duha, naj vašim besedam da moč, ki pritegne, in zaženite se v pogovor s svojimi prijateljicami in prijatelji, v apostolskem dialogu, ki jih bo vodil h Kristusu, *suaviter et fortiter* [16], dobrohotno in mogočno.

Ganljivo je, kako Benedikt XVI. vztrajno govori, da je treba mlade povabiti, da bodo velikodušni, da se bodo približali Gospodu in mu sledili. Poskrbimo, da bo odmev tega dosegel ušesa mnogih, zaupajmo v delovanje Svetega Duha in v zmožnost služenja velikim idealom, to pa je vedno značilnost mladih, čeprav se zdi, da včasih zadrema v njihovih srcih.

Z zaupanjem se obrnimo na svetega Rafaela in svetega Janeza, zavetnika tega dela, in tudi na svetega Jožefmarija, ki je že pred toliko leti s tem začel. Zapomnite si, da na ta način pripravljate — pripravljamo — prihodnost Cerkve ter krščansko prihodnost družbe.

Z ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2008

[1] Benedikt XVI, Govor na splošni avdienci, 19.12.2007.

[2] Prim. Lk 2, 16-20.

[3] Sveti Jožefmarija, Zapiski z nekega krožka, 29.12.1959.

[4] 1 Pt 3, 15.

[5] Iz 56, 10.

[6] Mt 5, 13-14.

[7] Prim. Govor na splošni avdienci, 19.12.2007.

[8] Kongregacija za nauk vere, Doktrinalno sporočilo o nekaterih vidikih evangelizacije, 3.12.2007, št. 5.

[9] Prav tam, št. 7.

[10] Sveti Jožefmarija, Pogovori, št. 44.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z nekega krožka, 25.8.1968.

[12] Sveti Jožefmarija, Pismo 24.10.1965, št. 13.

[13] Benedikt XVI., Enciklika. Spe salvi, 30.11.2007, št. 28.

[14] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 120.

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski z nekega krožka, 19.12.1975.

[16] Prim. Mdr 8, 1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-januar-2008/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-januar-2008/) (5. Avg. 2025)